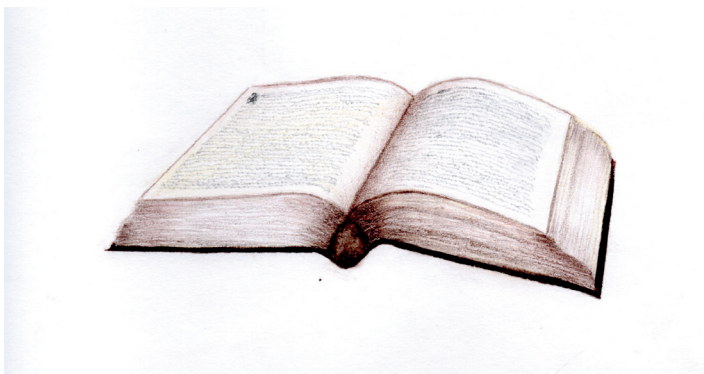

Tajomná kniha v babičkinej poličke

Gabriela Spustová Izakovičová

Tajomná kniha v babičkinej poličke

2. vydanie

Ilustrovala Lenka Hrebenárová

RUAH, 2023

Suchá nad Parnou

© Gabriela Spustová Izakovičová, 2023

Ilustrácie©Lenka Hrebenárová, 2023

Gabriela Spustová Izakovičová
Tajomná kniha v babičkinej poličke

Ilustrácie Lenka Hrebenárová
Zalomenie textu Gabriela Spustová

Vydalo vydavateľstvo RUAH
Suchá nad Parnou v roku 2023
redakcia.ruah@gmail.com

ISBN 978-80-89604-88-3
ISBN 978-80-89604-44-9 (e-kniha)

Tajomná kniha v babičkinej poličke

Jožko a Majka chodili často a radi k babičke. Jej starý dom bol plný záhad a tajomstiev. Keď babička čosi kuchtila v kuchyni, deti sa rozhliadali po izbe a dumali, čo by mohli zasa objaviť.

Tento raz ich zaujala polička s knihami. Presnejšie, jedna veľká ošúchaná kniha v koženom obale. Nevyzerala ako iné knihy. Bola veľmi hrubá a akási záhadná.

A keby len to! Pri knihe stála veľká sviečka. A ani tá nevyzerala obyčajne. Vosk mala rozliaty po stranách ako kvaple, akoby ju ktosi deň čo deň zapaloval. Deti odsunuli sviečku, aby sa dostali ku knihe.

„Majka, to bude asi dajaký starý lexikón,“ povedal Jožko tajuplne, keď knihu ledva zložili z poličky.

„No, to teda neviem, ale je akási podozrivá. Obal je ošúchaný, akoby bola veľmi stará a akoby ju niekto často čítal. Ani papier, z ktorého sú vyrobené strany, nie je obyčajný. Pozri...“ pohladila list papiera dlaňou.

„Veru, strany sú tenké a písmenká malé... a pozri, koľko ich tu je,“ začal listovať Jožko.

„Tisíc... dvetisíc... dokonca ešte viac...”

„A na boku knihy sú akési nalepené písmenká. Gn, Ex, Lv, Joz... Čo to môže znamenať?”

Odrazu buchli dvere v kuchyni. Majka s Jožkom sa preľakli.

Knihu rýchlo zatvorili a chceli ju vrátiť do poličky, no nestihli. Už pri nich stála babička. S úsmevom pohladkala oboch zvedavčekov po vláskoch, ťažkú knihu im zobrala z rúk a položila ju na stôl. Zapálila sviečku. V izbe, v ktorej bolo predtým šero, odrazu blikotalo jemné svetlo.

„Viete, aká je to kniha?” spýtala sa babička a dvojčatá krútili hlavou. Už sa nevedeli dočkať, čo im babička prezradí.

„Nie je to obyčajná kniha. Je veľmi vzácna a skrýva mnoho pokladov. No tieto poklady sa v nej nedajú nájsť len tak. Sú ukryté v slove.“

Dvojčatá na knihu pozerali s veľkými zvedavými očami a takmer nedýchali. Ich podozrenie sa potvrdilo.

„Vidíš, hovoril som ti,“ poznamenal Jožko.

„A v ktorom slove, babička?“ predbehol Jožko Majku otázkou.

„V každom slove. Ale poklad nájde len ten, kto tie slová bude čítať často, pozorne a bude o nich premýšľať.“

„To slovo je akoby mapa, však?“ nedal babičke pokoj Jožko.

„Áno, to slovo je ako mapa, ktorá ťa privedie k pokladu,“ prisvedčila babička.

„A ty by si nám pomohla ten poklad nájsť?“

„Pomohla, deti, veľmi rada.“

„A vieš, prečo je tá kniha taká ošúchaná?“

„Viem. Pretože ju často beriem do rúk, tak ako ju často brali do rúk moji rodičia. Takúto knihu mali aj moji starí rodičia, aj prastarí rodičia, aj pra-prastarí rodičia..., aby v nej hľadali poklady.“

„A ty si, babi, už ten poklad našla?“ podoprel si Jožko hlavu dlaňami a visel babičke na ústach, čo povie.

„Našla, Jožko, našla. Už som tam našla mnoho pokladov.“

„A kde ich máš, babi? Ukáž nám ich,“ obzerala sa okolo seba nedočkavá Majka.

„Ukážem, ale až keď v nej nájdete svoj poklad aj vy. No to ešte chvíľu potrvá.“

Deti na zamrvili na stoličkách. Poklad chceli vidieť hneď. No babička trvala na svojom.

„A vieš, babi, čo znamenajú tie písmenká, ktoré sú nalepené na boku knihy?“

„Aj to viem. Táto kniha sa nazýva Sväté písmo. Taká hrubá je preto, že skrýva celú knižnicu kníh Starého zákona aj Nového zákona. Ľudia ju nazývajú Kniha kníh. Aby sme každú z kníh ľahšie našli, na okraji sú tieto písmenká. Sú to skratky biblických kníh.“

„A to Gn znamená čo, babi?“

„To je Genezis. Prvá kniha Svätého písma. Ale to vám porozprávam nabadúce.“

Babička zatvorila knihu pokladov a sfúkla sviečku, lebo deti už museli ísť domov. No nevedeli sa dočkať, kedy prídu k babičke zasa a budú v knihe hľadať poklady.

Záhľadný strom poznania

dobra a zla

Jožko a Majka dnes sedeli namosúrene za oblokom. Vonku dul mrazivý februárový severák a babička usúdila, že na sl'úbenú sánkovačku dnes nie je dobré počasie. Náramne im to pokazilo náladu.

A navyše, babička trvala na tom, aby pred rozprávkou, ktorú si chceli pozrieť v notebooku, ešte Jožko pomohol babičke utrieť riad a Majka upratovala Jožkove porozhadzované autíčka. A to sa im teda už vôbec nepozdávalo.

„Prečo ja?“ mosúril sa Jožko. Dal si ruky v bok a zovrel pery.

„To nie je robota pre chlapcov! Nech to urobí Majka!“

Majka zasa protestovala: „A prečo mám upratovať hračky po Jožkovi? Nech si to uprace sám!“

Babička si sadla k sporáku, na ktorom rozváňal práve uvarený obed.

„Tak aj tento obed zjem sama, keď som ho varila ja? Ľudia sú stvorení na to, aby si navzájom pomáhali a slúžili.“

„Čo sme dajakí sluhovia?“ búrili sa deti.

„Nech si každý slúži sám sebe! Ja si myslím, že sme boli stvorení na to, aby sme sa hrali a učili. Máme detské práva,“ mudroval Jožko.

Babička ho pohladkala po vlásokoch. Pokynula rukou, aby si k nej deti sadli. Jožko si sadol na koberec k jej nohám a Majka sa usalašila na babkiných kolenách.

„Áno, deti, máte detské práva. Máte právo na najlepšiu starostlivosť pre svoj rast, máte právo učiť sa, hrať sa. Ale máte aj povinnosť pomáhať vašim rodičom a i sebe navzájom.“

„Aj keď sa nám to nepáči? Ja by som sa šiel radšej hrať na počítači. Prečo mám poslúchať rodičov? Prečo oni neposlúchajú nás, deti?“ stále protestoval Jožko, ktorý trucoval na zemi.

„Lebo rodičia vedia, čo je pre vás dobré, aby ste rástli a silneli. Preto pre vás zariadili pekný domov, aby ste sa tešili. A boli za všetko, čo dostávate, vďačné - za teplúčko, za jedlo, za vašu izbičku, za šaty, knihy, hračky. Aby cítili vašu lásku, aby ste sa o tento domov starali spolu s nimi. Aby ste si ho vážili. Chcete vedieť prečo?“

Jožkovi sa roztvorili oči a konečne si sadol na gauč. Aj preto, že babička na chvíľu zabudne na riad, aj preto, že vytiahla z poličky tú veľkú záhadnú knihu, ktorej hovorila Sväté písmo, a zapálila sviečku. Otvorila ju takmer na začiatku, kde bolo napísané *Kniha Genezis*. Trošinku v nej zalistovala a začala rozprávať:

„Bolo to už veľmi, veľmi dávno, keď Pán Boh stvoril vesmír a v ňom krásnu planétu Zem. Stvoril

na nej oblohu, rieky, moria ba i oceány, suchú zem, skaly a bralá, celú prírodu. Stvoril všetky živé tvory, čo žijú vo vode, na zemi aj vo vzduchu a prikázal im, aby sa ľúbili a naplnili Zem. Všetko požehnal a povedal, že je to veľmi dobré.

No túto krásu a Božiu múdrosť nemal kto obdivovať, chváliť ju a radovať sa z nej, lebo tieto tvory nemali slobodnú vôľu. Robili iba to, na čo ich stvoril. Preto sa Boh rozhodol pre veľmi veľkú, no riskantnú vec. Stvoril človeka, ktorý mu bol podobný nesmrteľnou dušou a slobodnou vôľou. Stvoril muža Adama a ženu Evu, aby sa spoločne stali ľuďmi. Aby dobre spravovali krásnu zem a s láskou sa o ňu starali. Rozprával sa s nimi ako s priateľmi.

No had ľuďom veľmi závidel a chcel, aby ich už Boh nemal rád. Preto vymyslel pascu. Ľudia mali totiž čosi zakázané: jest' zo stromu poznania dobra a zla. Teda mali zakázané rozhodovať, čo je pre človeka a pre svet dobré a čo zlé. To môže iba ich Stvoriteľ, ktorý pozná všetky tajomstvá sveta i vesmíru.

No had ľuďi klamal, že keď budú jest' zakázané ovocie, keď sami určia, čo je dobré a čo zlé, budú ako Boh. Ľudia sa dali zviest' hadovým klamstvom a jedli zo zakázaného ovocia. No bohmi sa nestali. Naopak, stratili raj, pretože neposlúchali Boží príkaz. Zneužili svoju slobodnú vôľu na zlú vec. Odvtedy je každý človek náchylný neposlúchať

Boha, preto túto náchylnosť nazývame dedičným hriechom. Hriech priniesol na svet bolesť, utrpenie a smrť. No Boh nás, ľudí, tak miluje, že nám posielal prorokov, aby nás znovu naučili, čo chce od nás Stvoriteľ. Čo je múdre a pravdivé. Napokon na Zem poslal svojho vlastného syna, aby za nás zomrel na kríži a znovu nám otvoril nebo.

Preto musíme byť dobrí, navzájom si slúžiť, odpúšťať, pomáhať si, radovať sa a chváliť Boha za všetky dary, čo nám dal. Tak, ako to robil Boží syn - Ježiš. Lebo Boh je náš nebeský Otec, ktorý nás veľmi, veľmi miluje."

„Jéj, babička, to bolo pekné," zamrvila sa Majka. „Budeš nám ešte rozprávať?"

„Budem, Majka, ale teraz nás čaká práca. Aj Boh stále niečo pre nás tvorí a my mu v tom môžeme pomôcť svojou prácou, dobrotou a láskou."

Deti poskakovali a o chvíľu bol riad utretý a hračky upratané. Babička sa usmievala. Na srdiečku ju hrialo, že má také dobré a múdre vnúčatka.